

Zomerkamp 2006 te Grimentz (Zwitserland)

Een terugblik met foto's en verslagen

Info: Hans Timmerman - verslagen: Magali Eben, Neli Leszczynski, Elisa Lievevrouw, Eva Van Bos, Kristien Van Haverbeke, Ada Van Waes, Hanne Van Waes - eindverslag: Kris Delcroix - foto's: Hans Timmerman, Anne Vansteelandt en leerlingen

Aan de hand van enkele indrukken, verslagen en foto's blikken we terug op het **Zomerkamp 2006**. Je leest enkele indrukken van leerlingen gevolgd door een ludieke slotbezinning van Kris Delcroix.

Hopelijk is dit een schitterend aandenken voor wie erbij was; meteen is het ook een uitnodiging voor het kamp van volgend jaar dat in het Slowaakse Smizany (zie elders op de site) plaatsvindt.

Neli Leszczynski

Dit jaar ben ik op zomerkamp meegegaan omdat mijn vriendinnen het jaar daarvoor mee waren gegaan. Ze hebben mij veel dingen verteld zoals: hoe leuk het was en wie ze hebben leren kennen. Zelf heb ik eigenlijk ook wel gemerkt dat ze veel nieuwe mensen kenden. Op school gingen ze 's morgens altijd naar verschillende personen om hen een 'goedemorgen' te zeggen of even te praten. Dat waren er eigenlijk verrassend veel!

Dit jaar kon ik dat ook doen - op zomerkamp heb ik veel nieuwe mensen leren kennen. Ik heb ook mensen leren kennen die ik eigenlijk nog nooit eerder op school had gezien! En ja, het leek me leuk om met de leraren op kamp te gaan, hen dan bij hun voornaam te mogen noemen en hen op een andere manier te leren kennen! Ik heb al die dingen nu ook ervaren en ze waren echt heel aangenaam.

Er was eigenlijk veel te doen. We waren in Zwitserland, een land dat bekend staat om zijn bergen; bijgevolg is het ook logisch dat we wandelingen hebben gemaakt. Gemakkelijk waren ze niet - eerder moeilijk en zelfs vermoeiend. Maar ik deed het samen met leuke mensen, het uitzicht was prachtig en ik amuseerde me.

Naast de wandelingen waren er ook nog de uitstappen. Eenmaal zijn we gaan zwemmen, we hebben geraft, Sion bezocht, samen aardappelen geschild, ...

Er waren ook leuke avondactiviteiten zoals het volksdansen. Dat lijkt een saai woord, maar het was echt leuk en gezellig! Natuurlijk was er ook het free podium, een avondspel, de fuif en nog zoveel andere dingen. De tijd is eigenlijk vlug voorbijgevlogen, maar ik heb ervan kunnen genieten!

Ada Van Waes

Tien dagen in de grote vakantie met leerkrachten doorbrengen, urenlange wandelingen maken met leerkrachten, spelletjes spelen met leerkrachten en zelfs fuiven met leerkrachten. Voor mensen die niet mee zijn gegaan, klinkt dit alles als een nachtmerrie in de oren. Ik heb dit anders ervaren !

Die tien dagen heb ik niet enkel met leerkrachten doorgebracht, maar ook met vrienden die er alsmar bijkomen.

Ik heb gewandeld met ambiance rond, naast, achter en voor mij. De ene keer al wat meer dan de andere keer. De rafting was super, soms een beetje koud, maar toch tof. Raar maar waar: leerkrachten kunnen zich helemaal in de spelletjes inleven. Soms zoeken ze het antwoord wat ver (cluedo !) en soms is het iets simpels, maar plezant.

Eén ding is dit jaar bij iedereen naar boven gekomen: de danskriebels. Niet alleen bij de volksdansinitiaties zijn deze losgebarsten, maar ook op de fuif.

Deze tekst zit misschien vol clichés, maar soms kan je het niet anders uitdrukken. Het zomerkamp was SUUUUUUUUPER ! Je kunt het misschien niet vatten, maar wel proberen (nog een cliché) !

10 redenen om mee op Zomerkamp te gaan ! - Elisa Lievevrouw en Eva Van Bos

1. je leert jouw eigen vrienden beter kennen !
2. je leert nieuwe mensen kennen en maakt nieuwe vrienden !
3. je leert de leerkrachten op een verrassend andere manier kennen !
4. je maakt leuke uitstappen en leert andere streken kennen !
5. je verveelt je nooit !
6. je ouders zitten niet op je kap !
7. je bent steeds actief en werkt zo aan je conditie !
8. je komt in contact met andere culturen !
9. het is gewoon pure fun !!
10. De boodschap die we jullie van uit ons hart meegeven: ga mee, want je weet niet wat je mist !!

Kristien Van Haverbeke

We trokken naar Grimentz, een pittoresk dorpje in het zuiden van Zwitserland. Wie 'Zwitserland' zegt, zegt 'wandelen'. De wandelingen waren soms makkelijk, soms zwaar. Het adembenemende uitzicht boven zorgde ervoor dat het afzien als sneeuw voor de zon verdween - tijd om te poseren en de knapzak leeg te maken !

De uitstap naar Sion was een aangename afwisseling. Langs kronkelende wegen - met klotsende magen - kwamen we bij een eerste kasteel (of beter, wat er van overbleef). Een smalle weg bracht ons bij een tweede ruïne. Daarna reden we naar een prachtig zwembadcomplex. Gewoon zalig: onze benen konden enkele uren verpozen.

Voor de tweedaagse koos ik voor groep 1 of - beter gezegd - de gemakkelijkste wandeling. Ik heb vooral van de prachtige sneeuwlandschappen genoten. De kleine berghut was primitief: spijtig dat de kookploeg niet meegewandeld was; 's morgens geen water want bevroren ... Ik heb me afgevraagd hoe mensen in zulke omstandigheden kunnen overleven.

Kampdag betekent: lang uitslapen, ontbijtbuffet en gewoon een dag spelen en met vrienden samen zijn. Waarom ik telkens weer meega ? Gewoon om met schoolvrienden een aantal dagen op een andere manier samen te zijn ! Om mekaar beter te leren kennen, om nieuwe vrienden te maken en om met jonge mensen samen plezier te maken !!

Hanne Van Waes

TUUT ! Dat walgelijke geluid dat eigenlijk alleen maar tijdens het schooljaar aanhoord moet worden, wekte mij om 6.30 u. weergaloos uit mijn slaap. "Dat meen je niet, nu al ? Ik lig nog maar net te dromen. Waarom ga ik toch mee op zomerkamp ?", dacht ik bitsig bij mezelf.

En ik ben er zeker van dat velen onder ons (SJB-gangers) zich dat ook afvroegen: "Waarom ga ik/jij nu in hemelsnaam mee ?"

Wel, heel eenvoudig: je gaat erheen met twee vrienden of vriendinnen en je komt met het tienvoud daarvan terug ! Je leert mensen kennen die je nog nooit zijn opgevallen, terwijl die mensen al jaren naast je in de refter zitten. Je gaat zelfs inzien dat leerkrachten geen kwaadaardige, strenge monsters hoeven te zijn, maar heel speels, begripvol en vriendelijk uit de hoek kunnen komen. En als het gezelschap meezit, kun je er alleen nog maar een "swingende" vakantie van maken met veel plezier en vertier. En dat is bij dit Zomerkamp in Grimentz (2006) opnieuw bewezen.

Magali Eben (Terugblik tijdens de misviering bij het begin van het schooljaar)

Ik zou mijn 'toespraakje' kunnen houden op de normale manier: jullie enthousiast onthalen in het nieuwe jaar, spreken over het toffe aan het zomerkamp, eindigen met een succeswensje voor iedereen. Maar laten we het eens anders doen. Of het beter wordt weet ik niet, maar in mijn ogen althans wat oprechter.

Om eerlijk te zijn, deze zomervakantie was voor mij tot nu toe de meest de verwarrende. Niet om de mensen bij wie ik was, niet om de dingen die we deden, niet om de plaatsen waar we kwamen. Enkel door dat rare gevoel, diep in mij, dat niets onveranderd blijft. Dat alles wat mij bekend is, langzaam herontdekt moet worden. De mensen rondom mij, volwassen of nog jongvolwassen, een vriend of naaste kennis... maar vooral mezelf. De ups en downs in mijn humeur, de aantrekking tot mensen in moeilijkheden, de hoop iets te betekenen, verandering te brengen, al is het maar miniem. En uiterlijk ook niet echt raad met mezelf weten. Ga je ermee naar volwassenen, dan krijg je steeds één antwoord: 't is de pubertijd.

Op zomerkamp bevind je je tussen leeftijdsgenoten, het verschil in jaartjes al wat wijder uitgestreken. Ieder ondergaat er veranderingen, elk op zijn tempo en manier. Het is dus niet echt moeilijk te begrijpen dat dit niet altijd van een leien dakje loopt. Kleine misverstandjes kunnen zo leiden tot grote ruzies, waarvan de oorzaak na verloop van tijd toch al vergeten is.

Bij deze wil ik al mijn vrienden bedanken omdat ze zo mild met me zijn omgegaan. Mocht ik in hun schoenen staan, ik had van mezelf niets heel gelaten.

Wat ik ieder van jullie ook wil meegeven, is dat vertrouwen iets cruciaals is. Iets dat je moet verdienen, en zeker durven geven. In een omgeving waarin je elkaar kan vertrouwen, niet bang hoeft te zijn voor elke stap die je zet, voor de risico's die je neemt door met sommige mensen om te gaan, ontwikkel je je makkelijker tot een fijn en vriendelijk persoon. Dit leerde ik uit ervaring.

Ook tolerant omgaan met anderen, zonder te kijken naar kleur of afkomst, naar hoeveel geld iemands ouders verdienen, welke kleren die draagt... Respect hebben voor wat iemand kan bijdragen aan een groep, een samenleving... of jou kan bijbrengen.

Er valt nog veel op te sommen dat het samenleven draaglijk maakt. Maar daar gaan we te lang over doen en dat wordt saai.

Dus tot slot van deze lange 'preek' gewoon één raad: geniet van het leven. Spring op een paard en rij naar de zon als je daar zin in hebt, ga uit met je vrienden, word verliefd en voel de adrenaline door je aderen stromen, wees blij met wat je hebt en geniet daar elke dag van met de mensen om je heen. Neem een doel voor ogen en ga daarvoor. Maak van jezelf de mens die je wilt zijn. Voor anderen, maar vooral voor jezelf. Je kan het! En euh... vergeet niet te studeren 😊

Kris Delcroix: slotbezinning

Lieve Zomerkampers,

Wie op kamp gaat naar Zwitserland, wordt dagenlang doordrongen door één van de prachtigste en meest voorkomende natuurfenomenen ter wereld: de BERGEN ! En dat was al een tijdje geleden na onze zomerkampen in het eerder heuvelachtige Hongarije en Spanje.

De bergen hebben zich hier aan ons opgedrongen op ieder moment van het kamp. Wie een slotbezinning schrijft voor zo'n bergkamp, kan dan ook niet ontsnappen aan het beeld van de bergen.

Reeds de eerste avond hebben de bergen ons duidelijk gemaakt dat ze niet zomaar in te palmen waren. We moesten zelfs veranderen van bus om de honderden kronkels tussen Sion in het Rhône-dal en Grimontz in de bergen af te leggen. Het zicht was prachtig, maar de diepe afgronden ontlokten bij menig passagier een gilletje of wat gekriebel in de buik.

Ook op onze wandelingen, en in het bijzonder op onze tweedaagse, hebben we ondervonden dat bergen niet zomaar te overwinnen zijn: ze zijn hoog, ze kunnen steil zijn, besneeuwd, beïjst, glad, modderig, ...

IEDERE TOCHT OPNIEUW WAS EEN UITNODIGING EN EEN UITDAGING. En steeds opnieuw zijn jullie daarop ingegaan, boordevol enthousiasme (althans tot vlak voor de laatste wandeling). Lieve mensen, neem de kracht en het enthousiasme van dit zomerkamp mee naar jullie school- en privé-leven. Ook daar zullen jullie de komende weken en maanden bergenhoge uitdagingen te wachten staan. Grijp ze vast, durf ze aan, zo gaat het leven vooruit. Je zit niet voor niets op een school van jezuïeten, van wie één van de motto's het Latijnse woord 'MAGIS' is, 'MEER': vraag iedere dag opnieuw iets meer van jezelf, zo kom je iedere dag een stap vooruit !

Maar WEES NIET OVERHAAST: in de bergen heb je geleerd dat niet de snelheid, maar de standvastigheid telt.

WEES OOK NIET OVERMOEDIG, 'KEN JEZELF', de Grieken wisten het al. Voor de meeste wandelingen heb je daarom mogen kiezen voor groep 1, 2 of 3. Het was geen kwestie van sterken of slappelingen, van echte mannen of mietjes, neen, 't is een kwestie van zelfkennis: leer je grenzen kennen en erkennen, zo leer je jezelf kennen. En wie zichzelf kent, kan beter keuzes maken en beslissingen nemen, vooruitgaan. Zelfkennis is een conditio sine qua non voor het 'magis' van de jezuïeten. En bergen kunnen je daarbij helpen...

Geen bergtocht zonder GIDSEN. Zij lezen de kaart voor jullie (sommigen proberen dat toch, anderen geven ronduit toe dat ze geen kaart kunnen lezen), ze stippelen de weg uit, trekken voor, lopen staart of wandelen naast je. Ze hebben elk hun eigen trekjes: zo is er Geert-met-z'n-stokje, Hans-met-z'n-"eh

mannekes" (waar blijven de "vrouwkes " toch altijd ?), onze serene Gerrit, Heidi-"spoel-je-mond", Hanne en Simon, Tim-de-eeuwige-spring-in-'t-veld, en An en Anne. Iemand vroeg me gisteren tijdens de laatste martelwandeling waarom wij, de begeleiders, betaalden om gepest te worden door pubers. Ja, waarom ? Omdat we zot zijn, maar dat wisten jullie al lang. Omdat we zot zijn van jullie, van jullie enthousiasme, en soms zelfs van jullie gezaag.

Op een bergtocht is het hem bovenal te doen om de KLIMMERS.

Je hebt klimmers die liefst solo stappen. Ze zijn op zoek naar innerlijke rust en naar zichzelf, ze willen even afstand nemen van het drukke leven. Je kent ze wel, ook in onze groep. Het is belangrijk respect te hebben voor wie even alleen wil zijn, zonder hem / haar in de steek te laten of aan de kant te zetten. Denk hier eens aan tijdens het komende schooljaar !

Anderen houden meer van duootjes of trioetjes: goede vrienden, liefjes, babbelgroepjes. Geniet van elkaar, zonder je af te zonderen van de rest.

Op zomerkamp kiezen wij echter resoluut voor de GROEP. Dit jaar waren we zelfs met 55 (!), van alle leeftijden, met allerlei achtergronden. Tien dagen intens samenleven met 55 mensen is echter geen evidentie. We hebben veel gespeeld en geravot, wat geweest en hopelijk daarna veel gelachen, veel geplaagd, misschien zelfs wat gepest. Er rest je nog wat tijd om goed te maken waarover je spijt hebt of je schaamt. Aarzel niet, zorg dat je morgen in vrede met elkaar naar huis kunt terugkeren.

Ik heb dit jaar bovenal genoten van de gigantische, aanstekelijke 'JOIE DE VIVRE' van sommigen van jullie. Ik bid jullie: hou dat levensplezier vast voor de rest van jullie leven en blijf het doorgeven aan iedereen die je ontmoet !

Wie op de TOP VAN DE BERG aankomt, ervaart een onbeschrijflijk gevoel: het is de plaats waar je kan zeggen "ik ben er geraakt", of beter "WIJ ZIJN ER SAMEN GERAAKT". Het is de plaats waar de lucht zuiverder is dan elders, waar het zicht adembenemend kan zijn, waar de hemel de aarde raakt, kortom, het is een goddelijke plaats. De Grieken wisten ook dat al: hun goden woonden niet voor niets op de Olympusberg ! Ook wij hebben het op de tweedaagse gevoeld: waar de hemel de aarde raakt, word je doordrongen van de schepping, en hopelijk ook van haar Schepper. Daarom dat het kruis op de top van een berg ook wie ongelovig of nog zoekend is naar God, niet onberoerd laat. MOCHT JE NOG VAAK OP DE TOP VAN EEN BERG STAAN TWIJFELEN EN ZOEKEN NAAR JE SCHEPPER !

Boven de Schepper staat ONS BREIN, ONS HOOFD. Hoofden zijn er van soorten: groot, klein, wit, bruin, rood, met of zonder haar. Ons hoofd heeft een beetje haar. Maar er is meer dan eens een haar in de boter (en soms zelfs in iets anders !) gevallen. Zijn aardrijkskundekennis laat immers veel te wensen over — waarschijnlijk is hij voor dat vak meer dan eens gebuisd geweest. Wat volgens hem "een beetje stijgt" bleek voor ons een onmenselijk steile bergwand, het "mooie paadje" van de tweedaagse was eigenlijk een heuse ijsberg en het "korte wandelingetje" van gisteren was niets meer of niets minder dan een ware martelgang. Ja, dag Hans !

En toch zijn we hem eeuwig dankbaar voor het vele voorbereidingswerk voor dit kamp en de coördinatie ter plaatse (zo lang hij maar niet in onze weg loopt !). Het is zoals in de parabel uit de Bijbel: het hoofd kan niet zonder lichaam en het lichaam niet zonder hoofd. Hans, bedankt !

Een hartelijk dank ook aan onze kookouders. Onze rots in de branding, of liever in de keuken, Christine, moest het dit jaar doen zonder haar jarenlange keukengenoot Greet. Je hebt dat zoals steeds voorbeeldig gedaan ! Dit jaar hebben ook Bert en Marie-Anne onze inwendige mens ruimschoots gesterkt. Voor sommigen van ons start overmorgen dan ook ons jaarlijks dieet !

Lieve Zomerkampers,

hartelijk dank aan jullie allemaal ! Zoals gezegd is er maar een bergkamp als er bergbeklimmers zijn. Dank dus dat jullie er allemaal bij waren en dat jullie het kamp gemaakt hebben tot wat het geworden is. Tot ons volgende zomerkamp, als het God (of ons brein) belieft, in Slowakije !

Van harte,

Kris, s.t.

jullie eeuwige slotbezinner.

